

La poesia.

Cançó dedicada a las rimas de Joviana

Misteri

La poesia es lo misteri: rica,
 brolla de sabagueras esperanzas
 com font joyosa que entre nite de molsa,
 porta somnis d'amor als ^{vall} monts y planas;
 brida, s' despren d' una memoria tendre
 com gemech d' una tortra malaurada;
 candida, nac d' un ignorant sorrisme
 y, al cel pujant, enclou una pregaria;
 potentia s' forma de passions energicas
 com ferm torrent qu' entre montanyas baxa,
 y fristega se fragna y, abrahorada
 de negras tempestats en las entranyas,
 perque ella es un resio de vida eterna
 que mostra l' univers en cada imatge,
 perque ella pren brillant, totas las formas,
 tot los accents, tot los encants y gracies.
 Lo mar foll li somriu, lo cel l' admira,
 la terra s' estremex a sai miradas,
 lo sol li ofrea sa llum per la corona
 que, emb adalits, los queixubins li agnantan,
 y a impulsos del amor, lo non recorre,
 abracant l' infinit, se esten sas alas.
 Mentres glateca un cor; mentres, s' estime;
 mentres creixen l' espay dela nostra anima,
 recort d' un paradís tot ignorancia,
 y gays presentiments del cel dels angels;

mentres, radiant de gloria, l' sol s'entona
desfent los somnis de la nit que passa;
mentres semblant temerosos se passeja
pel firmament la lluna enamorada;
mentres li estels se miren al tendresa
com ayments que no poden acostarse;
mentres l'aurada, al son somni de gloria,
del vespre li doha plors brate en rosada;
mentres l'encens per voledas s'escampi
al melodiar d'orga y cant del anima;
mentres hi hagi misteris, bells misteris
com los que enclou vostra tendresa gayta,
com los que amagan vostres ulls de gloria,
com los que van semblant las vostres gracies;
mentres l'amor,ombra de Deu, amplem
lo regne d'armonias delicades,
brillant, la poesia, en cantadora
en mitx dels homes regnara en cisanta,
perque, inspirant al cor l'amor purissim,
podra oferirli un immortal regalme
que'l cor sempre una patria porta hermosa
al sos ensomnis e il·lusions formada.

L'amor. font de divinas armonias,
missatger de la gloria benaurada,
al impresions de magica potencia
omple la terra de divinas gracies.
Qui l' sent troba en lo mon un altre vida,
y tot se s'extrema al nova savia:
l' sol dexa li abims; somni lo dia;
la terra se cubre de flors prebadas;
tot moviment te ven; magich clarejan
los estels y la lluna y li demes astres

y tot brilla encinant, totas las sombras,
lucint de son devant, van dispersantse!
i britat, nina, del cor, romiu d'espumas,
il·lusions del Etern, romnis de fadas,
vritat que, mentres vostres cors glatscan,
tindrà la poesia un nin de gracies?
Oh no! ~~I~~ si vostres cors be glatiran, bè, sempre,
perque tenir l'onyas y l'ier que, al parla
d'espumas y murmils, al mar transportan
las glorias qu'en la terra ja no caben;
perque tenir en vostre digna historia
~~open~~ ~~de~~ ~~un~~ ~~Narcis~~, manat d'eterna gracies,
vell, mbriments d'antich, ~~per~~ temps glorios,
un Damon Folch, emblema de la fama,
y un Alvarès, figura encisadora
que, enardintse al la flama de la patria,
s'entaira fins al cel, esqueza ls nivels
hont hi feya son nin la francesa àguila,
y revolca, entre l'fomech de l'ignominia,
al gran Napoleon, al segun Atila,
presentiment de l'antichrist maligne,
fell Baltasar de festas de batalla,
quel's noms del „Bruch, Gerona y Sta Elena“
veya com altres „ibane, tekel, phares“.
Oh no! lo ~~gel~~ ^{noy} del ~~negre~~ positivista
jamay apagarà la seva flama:
dèbil branca, quel'foch matar delira,
s'encen, y encara l'foch mult mes escampa;
font que no bea flor demunt la terra,
semblant en conts entre las grutas basa.
La poesia es immortal: au Fénix

brolla de cada moviment que passa.
Quant s'acaba l'hivern l'estiu s'acosta,
quant can la flor, lo fruyt crex en la planta,
y el fruyt germina, y noves plantas crexen,
y en esas plantas noves flors s'hi badan:
Quant desp'avega l'mon, quant a la terra
lo torbelli del temps robí las galas,
altres planetas brollaran diticos
plens de misteris y de somnis indigichs:
Quant perdi l'univers sas armonias,
quant a l'eterinitat vage a esfonsarse,
llavors, sol immortal, la poesia,
entre ls rívius de Deu, los cantos dels anghels,
y ls acords encisants d'eternas liras
en la gloria del cel fera sa entrada.
